

[Statsministeren]

gik så stærkt imod, at den nye regering satte gang i økonomi og i beskæftigelse.

Vi havde gerne set, at det, der nu er besluttet, det tempo, det er sket i, og den finanspolitiske lempelse, der er gennemført, var kommet tidligere, men det kunne som nævnt ikke lade sig gøre.

Vi kan nu nøgternt konstatere, at det rent faktisk er gået endnu bedre, end regeringen selv skønnede. Sammenligner vi nemlig vore skøn i dag for udviklingen i 1994 med vore skøn fra dengang, tegner der sig faktisk et klart billede: Væksten bliver højere, beskæftigelsen stiger mere, inflationen bliver lavere, overskuddet på betalingsbalancen bliver større, og vi kan nu regne med, at underskuddet på statsbudgettet bliver mindre, end vi dengang forventede.

Vi må nu konstatere, at den plan, vi fremlagde den 19. maj sidste år, og som vi kaldte »Ny kurs mod bedre tider«, faktisk ikke bar så dårlig en varebetegnelse. Der er sat en ny kurs i Danmark; det bærer den rigtige vej nu.

Ifølge EU-Kommissionens helt nye analyse er Danmark ganske godt med, når det gælder samfundsøkonomien. Vi får den næsthøjeste vækst i både 1994 og 1995; kun Irland kommer højere op. Inflationen bliver den næstlaveste i EU-området. Vores betalingsbalance over for udlandet viser stort overskud.

Og – det er faktisk værd at lægge mærke til – det skyldes ikke hjælp fra andre lande; tværtimod har væksten i udlandet været mindre end ventet, men nu kan vi heldigvis også her se frem til en vending, der tegner sig tydeligere og tydeligere.

Herhjemme er forbrugernes tillid nu så høj, at den kun ved en eneste måling – helt tilbage i januar 1984 – i løbet af 1980'erne har været højere. Virksomhedernes ordrebeholdninger vokser, og industriens konjunkturforventninger er nu på det højeste niveau siden 1985. Industrien har opjusteret sine forventninger til beskæftigelsen, og antallet af konkurser er faldet markant. Rentefaldet har givet betydelige omkostningslettelser for erhvervslivet, og diskontoen har Nationalbanken nedbragt til det laveste niveau i 34 år.

Regeringen og Folketinget har al mulig grund til at glæde sig over, glæde sig oprigtigt over den stærke fremgang for dansk økonomi, som det er lykkedes os at skabe.

Vi har yderligere grund til at glæde os over, at netop denne fremgang sker på et helt anderledes solidt og sundt grundlag end ved det sidste opsving i 1986. Dengang lånte vi os til opsvinget i udlandet, og samtidig så vi dengang, at opsvinget førte til en overophedning af dansk økonomi.

Nu i 1994 stiger realindkomsterne derimod så meget, at vi kan få en stigning i det private forbrug på næsten 5 pct., og vi kan få stigende investeringer, og begge dele vel at mærke uden at den private opsparing falder. Fundamentet er med andre ord i orden. Det er det også i den forstand, at vi ikke står med den samme risiko for flaskehalse og dermed overophedning af økonomien, som tilfældet var i 1986.

Næste år er der også udsigt til en pæn stigning i produktionen og en fortsat lav inflation. Det opsving, vi har skabt, er altså på ingen måde et forbigående opsving, der hurtigt brister igen. Den positive udvikling vil fortsætte i de kommende år – forudsat naturligvis, at vi fastholder den kurs, vi nu har lagt, den kurs, vi nu har taget fat på.

Og vi ser allerede nu virkningerne på beskæftigelsen. Siden 1987 har Danmark mistet 157.000 gode arbejdspladser i den private sektor; det blev langtfra opvejet af de 41.000 nye job i den offentlige sektor. År for år så vi derfor desværre arbejdsløsheden blive ved med at stige; men i sidste halvår af 1993 vendte billedet. Beskæftigelsen steg blot på dette halve år med ca. 14.000 personer, og for årene 1994 og 1995 regner vi med en stigning i beskæftigelsen på i alt ca. 60.000 personer.

Den overvejende del heraf vil være nye, gode arbejdspladser i den private sektor. Vi taler altså ikke her om tilskudsjob. Vi taler om en markant stigning i regulære nye arbejdspladser.

Det er klart, at regeringens påpasselighed med hensyn til at holde erhvervslivets omkostninger nede også har været en vigtig del af baggrunden for denne udvikling. Det er helt i overensstemmelse med regeringens målsætning, at de mange nye arbejdspladser først og fremmest falder i den private sektor. Den offentlige sektors beskæftigelse vil stige langt mindre end i de sidste syv år.

Vores sigte har hele tiden været, at netop de private virksomheder skulle være den væsentlige drivkraft for opsvinget, når det først var sat